

Förster Aurél hosszadalmasan és unalmasan beszélt a véderőjavaslat ellen, amelyet nem fogadott el. Hasonlóképpen szólt *Batthyány* Tivadar gróf is, akinek beszéde szintén nem emelkedett az obstrukciós beszédek nivója fölé. Azt javasolja, hogy a javaslat tárgyalását halasszák el. Ezt a javaslatát azzal indokolta meg, hogy az újságok a hadügyminiszteri válságról beszélnek és így a helyzet nem alkalmas arra, hogy a javaslatot most tárgyalják.

Héderváry Károly gróf miniszterelnök: *Batthyány* Tivadar gróf az újságok híresztelésére hivatkozott, amit nem lehet a válság szempontjából aktaszere bizonyítékoknak tekinteni. De ha ezek a hírek igazak lennének is, akkor sincs helye a halasztásnak, mert a magyar törvényjavaslatért a magyar minisztérium felelős. (Zajos éljenzés és taps a jobboldalon.)

Holló Lajos szólal még föl s a Ház többsége ezután elvetette a *Batthyány* ellenindítványát.

Az ülés negyed háromkor végződött.

Védffy Győző.

— A postafőnök kinevezése. —

(*Saját tudósítónktól.*) A *Délmagyarország* mai reggeli számában megírtuk, hogy a kereskedelmi minisztérium vezetésével megbízott pénzügyminiszter *Védffy Győzőt*, a szegedi posta- és távirdahivatal kitűnő főnökét posta- és távirdafelügyelővé nevezte ki.

Védffy Győző, aki aránylag rövid időn belül tette meg az utat a ranglétrán, kiváló szakértelmével, előzékenységgel érdemelte meg ezt a kinevezést. Eddigi állásaiban olyan kiváló tevékenységet fejtett ki, hogy mindenütt már nagy karriert jósoltak neki.

Az új főfelügyelő postás családból származott. Édesapja, *Védffy József* postatanácsos volt Nagyszebenben. Fivérei szintén a posta szolgálatában állanak, postafőtisztek. *Védffy Győző* Nagyszebenben járt iskolába, ott végezte a jogakadémiát is, mert akkor még Nagyszebenben jogakadémia volt. Tizennyolc éves korában, 1879-ben lett postás, 1881-ben nevezték ki posta- és távirda tisztté. Ettől az időtől kezdve azután gyorsan jutott előre. 1883-ban Budapestre helyezték át. 1885-ben a kereskedelmi minisztériumban elhelyezett Akadémia-utcai postahivatal főnöke lett. Ebben az állásban működött 1891-ig, amikor mint személyi titkári a kereskedelmi minisztériumba szakosztály főnökké nevezték ki. 1893-ban Kolozsvárra helyezték át posta kerületi biztossá. 1900-ban nevezték ki posta- és távirdafelügyelőnek, majd 1902-ben a brassói posta- és távirda hivatal főnökségével bízták meg. Innen 1909-ben helyezték át Budapestre a posta- és távirda igazgatóság bünyűügyi osztályába.

A múlt év május elsején helyezték át Szegedre. A szegedi posta- távirdahivatal főnökévé nevezték ki. Másfél esztendő óta van Szegeden *Védffy Győző* és ez alatt a rövid idő alatt mindenütt megkedvelték. Rokonszenves tagja lett a szegedi társaságoknak, de a szegedi postahivatal is sokat köszönhet neki.

A *Délmagyarország* legutóbbi hosszabb cikkben számolt be a postapalota kibővítéséről. Ez is *Védffy Győző* érdeme. Ma már a postaépület ideiglenesen megfelel a céljának, *Védffy Győző* értett hozzá, hogyan lehet a szűk épületet alkalmassá tenni a hivatalok elhelyezésére. Legutóbb a felsővárosiak indítottak mozgalmat azért, hogy Felsővároson postahivatalt állítsanak föl és hogy ez a mozgalom legközelebb eredményel jár, azt is *Védffy Győző*nek köszönhetik majd a felsővárosiak.

Ez a kinevezés nem az utolsó állomása *Védffy Győző* karrierjének. Az ő kiváló egyénisége, szakértelme magasabb polcra predesztinálja.

A közös pénzügyminiszter a királynál. Ischlből jelentik, hogy *Burián* báró közös pénzügyminisztert a király holnap kihallgatáson fo-

gadja. A kihallgatás délelőtt tizenegy órára van kitűzve. *Burián* báró holnap reggel Bécsből érkezik Ischlbe és az audiencia után részt vesz az ünnepi ebéden.

Az edelényi gyilkosság.

— A negyedik fogoly. —

A borzalmas edelényi mészárlás harmadik halottját, *Czeisler* Ilonát nagy részvét mellett temették el tegnap Miskolcon. És ugyancsak tegnap letartóztatták, illetőleg azóta őrizet alatt tartják *Regula* Ede apját, idősebb *Regula* Edét s ennek egy másik fiát, *Regula* Károlyt is.

Péntek reggel óta pedig még egy ember van az edelényi csendőrség börtönében, egy gépész, akinek a nevét titkolják a nyomozás érdekében. Ez állítólag a gyilkosságon szerzett pénzből kapott *Regulától* hallgatási díjat. A faluban találkoztak hajnalban, közel a csárdához. *Regula* adott neki pénzt, hogy ne szóljon senkinek arról, hogy látta.

Az érdeklődés most már csak a nyomozás felé fordul, amely szörnyű nehezen dőcög előre. *Regula* Ede nagy agyafurtsággal készítette elő a vérengzést és a tett elkövetése előtt sokat gondolt arra, hogy miképpen bizonyítson alibit.

Az egészen bizonyos, hogy a hajnali vonattal nem ment be vasárnap Miskolcra. A gyilkosság után valószínűleg hazament, hogy a ráfröcscent vért lemossa magáról; amikor pedig elkészült a szörnyű mosakodással, gyalogszerrrel tette meg a huszonhárom kilométeres utat Miskolcra, ahová a kora reggeli órákban érkezett meg.

A csendőrség az öreg *Regulát* még egyszer vallatóra fogta. Azt kérdezték tőle, vajon tud-e arról, hogy a fia otthon volt hajnalban vagy az éjszaka folyamán. Tudja-e azt, hogy a műhelyben kotorászott valami szerszám után, tudja-e, hogy a fiu gyakran nem az utcára nyíló kapun jött, hanem a hátsó kis ajtón és lehetne tartja-e, hogy ezuttal is ilyen módon sompolygott be, azért, hogy a fejszét elvigye.

— Én most elmentem hazulról — sópánkodott — hogy felejtsek és hogy ne legyen kitéve annak, hogy rám mutassanak az emberek, nem tudom, hogy miért bántanak engemet is, amikor nekem semmi közöm a gyilkossághoz.

— Igen ám — felelt az őrmester — arról van itt szó, hogy ön tudott a gyilkosságról később, amikor megtörtént. A fia bejött, elmondta önnek, hogy csak lopni akart, de amikor látta, hogy a csárdás fölnesselt, akkor feléje sujtott a baltával. Egy-kettőre meghalt szegény. Erre az asszonyt ütötte fejbe az Ede és azután a leányt, aki menekülni akart. Azonban ezt ő csak így mondja, azért, hogy a gyilkosság előrefontoltságát hártsa el magáról.

— De hiszen, ha magával vitte a fejszét, akkor csak megfontolta a gyilkolás szándékát előre.

Az önkéntelen elszólás után következett egy ilyenforma baklövés.

— Azt mondta a fia, hogy haza kellett mennie, mert tele volt vérral.

— *Hát mégis vallott a csirkefogó!* — kiáltott fel az öreg.

És erre történt, hogy id. *Regula* Edét letartóztatták.

Pénteken érkezett meg Edelénybe a járásparancsnok, aki a gyilkosság előtt való napon szabadságra ment. Most már ő veszi kezébe a nyomozást, amitől sokat várnak. A csendőrség véleménye szerint a járásparancsnok elutazásáról tudott *Regula* Ede, aki éppen ezt az időt tartotta alkalmasnak a rablógyilkosság végrehajtására.

A csendőrök most Szikszón is nyomoznak, ahol *Regula* Gagybátorba való utazása közben állítólag költekezett.

Akasztás után.

— A boncolástól a kötélárverésig. —

(*Saját tudósítónktól.*) Már elföldelték a vakmerő cinikus rablógyilkost, kopogva hullott az egyszerű fekete koporsóra a göröngy és a föld ólomsúlyljal nehezedett a megátalkodott gonosztevőre. A társadalom ítélkezett!

Nem a fájdalomtól, a sajnálkozástól szorultak össze pénteken a szívek, hanem a borzalomtól. Senki sem sajnálta a gyilkost, csak az aktus, a szomorúan fájdalmas akasztási jelenet nehezedett rá az agyunkra és remegtette meg minden izmunkat. Sajnálkozás nélkül lökte ki a társadalom magából a nem oda valót.

Szalma Istvántól már nem kell remélni a társadalomnak, nem emel ő már többé gyilkos fegyvert senki ellen. Lilára vált testébe bonckést vágta az orvosok. Megakarták tudni, hogy a gyilkos szervezetében voltak-e abnormalis elváltozások.

A hullát délelőtt tíz órakor a börtönkórház boncoló termébe szállították. *Melkovics* Rezső dr, *Telleyesniczky* Géza dr, a bonctan budapesti egyetemi tanárának asszisztense *Zombory* Jenő dr királyi ügyésztől engedélyt kért és kapott a holttest fölboncolására. *Hollós* József dr és *Melkovics* dr végezték a boncolást.

Hollós József dr a következőket mondotta a boncolásról:

— A hullán nem voltak meg azok a tünetek, melyek az akasztott embereknél rendszerint jelen szoktak lenni. *A gerinccsigolya és a nyelvcsigolya nem volt eltörve, úgy, hogy a nyúlt agy is épségben maradt.* Teljesen fulladásos halált konstataáltak. A szervek feltűnően épek, egészségesek voltak, csak a hátsó tüdőben találtam igen kevés tuberkulózis bacillust. Az agyán sem konstataálhattunk semmiféle rendellenességet, mert csak a külső formáját vizsgáltuk meg. Szalma agyvelejét felküldtük *Moravcsik* Géza dr egyetemi tanárnak.

Szalma István koponyáját is föl fogják küldeni Budapestre, hol a korbonctani muzeumban helyezik el.

Melkovics dr az összes szövetekből vitt föl magával Budapestre egy-egy darabkát, mert az orvosi tudományt fölötte érdeklí a szövetek elváltozása közvetlen a halál után és ilyen anyaghoz csak is ilyen esetben juthatnak.

A törvény megengedi, hogy a kivégzett hozzátartozói temethessék el. Minthogy azonban a hozzátartozók közül senki sem jelentkezett, *Szalma* Istvánt délután két órakor a dorozsmai utmentén lévő kórházi temetőbe szállították s az előre megásott sírgödörben helyezték örök nyugalomra. Ebben a temetőben fekszik *Gyömbér* Pál, a husz éve kivégzett rablógyilkos.

Szomorú látvány volt *Szalma* István temetése. A feketére festett koporsót, amely a börtönben készült, a börtön hullaterme előtt földre helyezték és két oldalára karvastagságú sárga viaszgyertyát helyeztek. A koporsón egyetlen disz volt, a pap bronzkeresztje. *Bezdan* János börtönlelkész végezte a szertartást, amelynél egy börtönőr segédkezett. Rajtuk kívül még *Weltzer* Alajos gondnok vett részt a kivégzett rablógyilkos végtisztességén. A lelkész monoton hangon imádkozott, majd beszentelte a koporsót. A szertartás után négy rab egyszerű halotti kocsira emelte a koporsót és azután megindult a gyászmenet: négy darócruhás rab kísérte két szuronyos börtönőr között *Szalma* Istvánt a rabtemetőbe. A sír mellé durva fakeresztet nyomtak a földbe. A keresztre három számot festettek: 124. Ez volt *Szalma* István törzskönyvi száma.

A kötélvadás. Ez volt egyik legérdekesebb, egyben azonban legviaszataszítóbb eseménye